

SBOROVÝ LIST

EVANGELICKÉHO SBORU V HORNÍ KRUPÉ A HAVLÍČKOVĚ BRODĚ
*„Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství.
 Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.“ (Ř 12,13.15) verš na únor*

Osobní kontakt: David Šorm, farář sboru

Telefonát, procházka s farářem výjimečně i návštěva:
 Tel: 739 244 611, d.j.sorm@volny.cz

Nedělní bohoslužby (přes internet)

Sborový youtube: ČCE Horní Krupá
 Seniorátní youtube: Horácké bohoslužby ČCE
 Seznam sborů: Bohoslužby online na www.e-cirkev.cz

Biblická hodina pro děti

Každé pondělí či úterý od 16.00 přes ZOOM
 Zazpíváme(si)? vyprávění biblických příběhů na motivy oblíbených písní ze zpěvníku Svítá

Biblická hodina pro dospělé

Každou středu od 17.00 přes ZOOM
 Kniha Kazatel, skeptik i hledač naděje

Konfirmační příprava

Každý čtvrtek od 17.00 přes ZOOM
 Podle materiálu Dvakrát měř, jednou věř

Mládež

Obvykle v sobotu přes ZOOM

Zájemce o potvrzení o darech za rok 2020, kteří je chtějí
 připojit ke svému daňovému přiznání, prosíme, aby
 poslali zprávu na emailovou adresu: farp@centrum.cz

Děkujeme za Vaše příspěvky do sbírek a salár. Peníze
 můžete posílat na číslo účtu: 230376492/0300

K darům na mířž ke krupskému kostelu napište: „mířž“

Fenomén třetí čtvrtiny

V souvislosti s lety astronautů se objevil v psychologii pojem fenomén (či syndrom) třetí čtvrtiny (F3/Q), který bývá obvykle krizový. Je to chvíle, kdy lidé jsou už za polovinou, ale ještě nevidí konec. Bývají depresivní, podráždění, frustrovaní; kdy dochází k nedodržování pravidel, pasivitě ve vztahu k povinnostem a komunikačním přešlapům. S astronauty (a s naší situací) to souvisí především tak, že jsou izolovaní a uzavření jen s několika jednotlivci. Zdá se, že již máme první část pandemie za sebou. Vánoce jsou za námi, dlouho s nadějí očekávaný efekt očkování je zatím v nedohlednu; možnost vyrazit s dětmi na hory je spíše nemožná a všechno je v tuto chvíli tak nějak daleko. Proto se často radí, aby si lidé v podobných situacích stanovili nějaký nový (či provizorní) cíl, ke kterému by

vědomě směřovali a vybírali k němu konkrétní prostředky a nástroje. Také se doporučuje pozměnit vnímání času tak, že v myslí začneme s něčím novým – s novou etapou. Je to také čas, kdy lidé nejvíce ocení sounáležitost, pomoc od druhých, humor a vtip. Domnívám se, že rytmus křesťanského (liturgického) roku v této souvislosti je požehnáním, protože ukazuje, co je kdy a v jaké době příhodné dělat. Je před námi konec období Po zjevení Páně (oslava Kristova příchodu) a začínající období Postu, jako čas na tichost, rozvážnost, vnitřní usebrání, ale také posílení sounáležitosti s druhými. Sledujeme Kristovu „misi Boží lásky“ lemované pomocí i neporozuměním druhých. Přeji Vám, ať je Vám tento čas nikoliv „syndromem“, ale požehnáním, nikoliv hrozbou, ale příležitostí.

A ještě ke Svátovi

V tomto týdnu bylo vysíláno přes internet z Knihovny Václava Havla vzpomínkové povídání tří evangelických farářů (A. Jelínek, M. Plzák, M. Rejchrt) na Svátku Karáska. Bylo tam mj. řečeno, že se připravuje další vydání knihy rozhovorů Víno tvé výborné a také sbírka kázání Boží trouba. Máme se tedy na co těšit. Tento i další pořady si můžete pustit na <https://havelchannel.cz/>

„Covidové“ knihy

Bernard-Henry Lévy, Virus, ze kterého šílíme Knižní esej z pera předního současného filozofa reflektuje tzv. covidovou krizi, kterou nazývá První světový strach. Ohrožuje nás – základy evropské civilizace – více nemoc, nebo to, jak na ni reagujeme? Co nám tato kritická situace odkrývá o nás samých a naší vůli nechat sebou manipulovat? Jeho rozhněvaná reflexe připomíná nezrušitelnost lidských závazků a podstatu odpovědnosti za otevřenost světa.

Kalich, přeložila J Vymazalová, 2020, první vydání, brož., 96 stran. Prodejní cena v Kalichu 144 Kč.

N. T. Wright, Bůh v karanténě, křesťanský pohled na pandemii. Nečekejte plané řeči o Božích trestech a zlověstných znameních konce světa. Podobných laciných výkladů je všude plno. Autor bere Biblii vážně. Naslouchá hebrejským prorokům, žalmistům i novozákonním apoštolům. Klade těžké otázky a

nespěchá s odpověďmi. V jeho rukou se Bible stává aktuálním komentářem situací a problémů, které přináší 21. století. Problémů nečekaných, nových a znepokojivých. Kniha je prorockým komentářem současné situace. Autor si nenárokuje prorockou autoritu, ale poctivě rozmlouvá se svědectvím Písma.

Biblion, přeložil A. Flek, první vydání, 2020, brož., 86 stran, Prodejní cena 150 Kč.

Odchod krajináře, básníka a cestovatele

V minulém roce na jaře náhle po rychlé nemoci zemřel syn velkého malíře abstrakce Bohdana Laciny syn Jan. Rodina dlouhá léta žije v Tišnově. Rod starý evangelický pocházející ze Sněžného. Asi před 5 lety se pan profesor u nás v Krupé zastavil a přivezl krabici starých knih, prý pro naši expozici evangelických škol. Máme je již umístěné. Vybral jsem jako vzpomínku povídku z jeho knihy Kousíček modré, kterou doporučuji číst nejen při procházkách krajinou.

Poslední jedle

Potkal jsem v životě mnoho krásných stromů. Při dlouhých pobytech daleko od lidí jsem se s některými z nich sblížil dokonce tak důvěrně, že jsem je v záchvatech stesku objímal a opíral o ně čelo, aby mi daly sílu samotu překonat. Nejčastěji jsem se zamilovával do starých stromů v těžko přístupných pralesích.

Přesto jsem si jeden ze svých nejmilejších stromů vybral v docela obyčejném lese. Na vrcholovém hřbetu Klucaniny se jednoho léta prodrala ze stínu dubové mlaziny nadějná jedle. Sledoval jsem ji déle než čtvrt století. Upjal jsem se na ni, byla krásná a vznešená, snad jediná v celém lese. Ty staré, s dutinami pro sovy, které jsem obdivoval v dětství, byl už dávno bez náhrady vykáceny.

Radoval jsem se z jedle, že se jí daří. Líbilo se mi, když se v jejím vrcholu vztyčily první šišky. Chodíval jsem hladit její kmínek, těšilo mě, že zvolna sílí v kmen. Když jsem na něm jednou objevil čerstvý zásek sekerou, důkladně jsem ho zamazal nasliněnou hlinou. Dobře jsem věděl, že je moje jedle odsouzena k probírkovému zásahu zcela zbytečně. Ulevilo se mi, když ji pila minula. Byl jsem si jist, že pokud nesejde bleskem, má ještě před sebou více než já – dobrých padesát let života. Upřímně jsi jí to půlstoletí ve slunci a větru přál. Samozřejmě, že jsem býval své paní jedli občas nevěrný. Ve vihorlatských lesích jsem se družil s buky a javory, v zabajkalské tajze se snažil objímat obrovité limby. Zamilovat jsem se i do starého smrku v nepřehledných severopolských bažinách, který mi býval majákem při bloudění v losích stezkách. Mnoho

jsem miloval stromů a mnoho z nich už padlo. I proto jsem často vzpomínal na svou jedli – podobný osud ji zatím nečekal.

Vzpomínal jsem na ni i na Kubě, v šíravě koňských pastvin, kterými jsem se plaše toulal po nocích, abych na listech palem obdivoval stříbřitý odlesk hvězd. I ve chvílích největšího vzrušení z exotické krajiny jsem si uvědomoval, co mi tu chybí – vůně pryskyřice! Těšil jsem se na svou jedli, vždyť se blížily Vánoce!

Hned po návratu z horského ostrova jsem ji vyhledal. Ležela. Na pařezu jsme jí napočítali šedesát. Byla v nejlepších letech a zdravá. V hustém chvoji vrcholových větví, nyní vklíněných mezi kmínky doubravy, zůstaly skryty rezivě hnědé pestíkové pupeny. Šišky z nich již nevyrostou.

Ne, nechci v době, kdy z rozmanitých příčin umírají statisíce stromů na desítkách tisíc hektarů, sentimentálně lkát nad jedinou padlou Jedlí. Trýzní mě vědomí, že tato jedle padla zbytečně, ze zlého rozmaru. V lese, ve kterém zůstávají trčet smutné kostry kůrovcových souší, si dřevorubci odskočili od těžby v borovém porostu, aby skáceli jedinou jedli. Snad proto, že chtěli její vrchol uříznout na vánoční stromeček, snad dokonce jen proto, že se jim nechtělo šplhat nahoru pro snítku jmelí. Nad mrtvolou poslední klucaninské jedle jsem si uvědomil, že z neznalosti a nelásky pramení i neúcta k lesu. Pochopil jsem, že i zelené řemeslo, s kterým se od pradávna družila krásná posedlost, se může bez lásky stát pouhou nádeničinou. Někdy krutou a cynickou, dávající před růstem přednost zmaru.

Na vrcholovém hřbetu lesa Klucaniny leží neodvětený stříbřitý kmen jedle. Jehličí začne rezivět a opadá, časem začne hnit i dřevo. Nikdo si zbytečné a problematické mrtvolky nevšímá. Jenom já se k ní vracím a umíněně rozhrnuji tlející listí kolem. Věřím, že najdu jedlový semenáček, nadějný pohrobek. Budu ho hýčkat, zaštitím ho třeba i vlastním tělem.

Moje jedle zase musí růst.

Kdo chodívá s moudrými, stane se moudrým

Kdo chodívá s moudrými,
nemá těžký krok.
Spíš křídla dostane,
je to moudrých dar.

Kdo chodívá s moudrými,
nemá řeku za potok.
Most mu ale povstane.
Kde přejít, je jejich dar.

(Michal Rozhoň)